

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 708. KÉZIRATOKAT NEM KÖLDÖNK VISSZA. CSAK BÉRMENTES LEVELEKET FOGADUNK EL. ELŐFIZETÉSI DÍJ: Vidékre postán v. helyben házhoz hordva. Egy évre... 40 kor. 1. Egy évre... 10 kor. Egy fél évre... 20 kor. 1. Egy hónapra 3 kor. 60 fill.

EGYETÉRTÉS

KOSSUTH FERENCZ főtumkátars.

EÖTVÖS KÁROLY szépirodalmi főtumkátars.

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 708. HIRDETMÉNYEK ÉS NYILTÉRBE VALÓ RÖVLENTÉSEK... Londonban... Budapestban...

Mai számunk főbb közleményei: Vesézők: Komédia. Az írói ellikája. Két tűz között. (A háború híre) A külföldi események. Ujságírók kongresszusa. Az Egyesült Államok elnöke. Keresztények üdvözlése. Szerecsényen operáció. A zsebkendő. Egyszerűség (lelkek). Nemes buzú. A sajtópolitika kontingens. Tárca: Uti könyvből. Irta: Lampérth Géza.

Komédia.

(Sz.) Egy sereg idealista politikus gyűlt össze St. Louisban s megtartották az interparlamentaris konferenciát. Hányadikszor demonstráltak már ezek az érdemes férfiak a világbeke fonséges ügye mellett? Bizony nem tudjuk. Most is megtették. Nem olvashattuk még az ott elhangzott beszédeket. Oh, szépek lehettek nagyon! Nemes tűz hevítette a komoly urakat, mikor éltek az ő saját külön kedvteléseiknek s bizonyára csupa olyan dolgok moudtak el és cselekedtek meg, ami az egész világ minden művelt népében egyforma hangulatokat ébreszt. Mert mindenütt a világon ugy gondolkoznak a művelt népek, nemzetek, hogy az egész emberiségnek üdvös ügyért buzgólkodnak az interparlamentaris konferenciákon, de bizony hiába buzgólkodnak.

A népek és nemzetek közfelfogását, főlöseges megnyerni a béke szellemének. A népek és nemzetek manapság nem vágnak már hódító hadjáratok után, nem füzeli őket irtó háborukban szerzendő dicsőségek után való vágyakozás. Nem is ök csinálják a háborukat, hanem a hatalmasságok, kik a népek és nemzetek fölött uralkodnak.

És ime a népek és nemzetek békeszeretete mellett dúló háborúk iszonyatai mennek végbe. Oly rettenetes vérengzések, aminöket az igazi harcros idök vad viharai közt az egymás ellen küzdö nemzetek el sem képzelhettek. Ezekről az iszonyatosságokról elmélkedtek és szónokoltak most St. Louisban is a viláig minden részéből összegyűlt idealista politikusok, köztük a magyarok is, élökön gróf Apponyival, aki valóban bösi elszántasággal szolgálja a világbeke ügyét, vándorapostolként hirdelve a nagy

igazságokat, amiket minden ember szeret, de amelyek még sem valósulnak meg. Nem, mert a császárok és királyok praktikái szerint csinálódik a világhistoria, s az emberiség nagy egyeteme még nem érett meg arra, hogy ne engedje magát hitvány eszközül felhasználtnai a császárok és királyok, a hatalmasságok véres ambíciói számára.

Olvassuk, hogy St. Luisban az összegyűlt idealisták az orosz-japán háborúról elmélkedtek és határozatot is hoztak. Elfogadták az angol idealisták indítványát, mely szerint felhívás inléztessék az összes hatalmakhoz, hogy alkalmas időben tegyenek lépéseket az orosz-japán háború megszüntetésére.

És ezzel az idealisták megtették a kötelességüket. Az elvégzett munka után szélesledehetnek azzal az erős meggyöződésel, hogy tanácskozáisuknak, határozataiknak teljességgel semmi eredménye nem lesz.

No hiszen jó helyre apellálnak, ha a hatalmakhoz fordulnak. Ha a hatalmak a maguk érdekei szempontjából szükségesnek tartják a küzdö felek ügyébe való beavatkozást: ugyis megteszik. Ha pedig az ő önzö hatalmi érdekeik, melyek legtöbb esetben nem forrnak össze a nemzetek ügyével, vigyaival és törekvéseivel, mást parancsolnak: akkor az interparlamentaris urak hiába határozhatnak és hiába fordulnak a hatalmakhoz.

Hosszu századok óta foglalkoztatja a világbeke eszméje az elméket. Küzdöttek is érte az ideálisták mindig, de hiába. Az eszméknek azokat az apró kavicsait, a miket az idealisták, a békebarátok szórtak szét a világon, a hatalmak könnyü szerrel lépték át és folyt a nemzetek vére az iszonyatos háborukban, melyek az idök multával egyre rombolóbbak, egyre vadabbak, véresebbek lettek.

Ugyan mit érnek azok a nemzetközi megállapodások, melyek a hadviselés is bizonyos szabályokhoz kötik? Emberségesebbek-e most a háborúk, mint voltak évezredek előtt? Hiszen a hajdankorban legalább a személyes vitéség, az egyéni hősiség s a csaták viharai közt felnött, nevelkedett emberek férfias becsüvére ösztönözte a hadakozókat. Most a százezrek mozgósított tömegei, a stratégiai tudomány szörnyü fondorlataival és a technika csodáit alkotó rettenetes öldöklö, pusztító szerszámokkal

vonulnak egymás ellen. Hajdan megtörtént, hogy a vezérek, sőt az egymással küzdö fejedelmek állottak ki az egymással farkasszemet néző hadsorok közé és megverekedtek egymással. Ma a háborusködö fejedelmek kényelmes távolságból lesik a harcözkörlöt érkező távirati tudósításokat, mialatt katonáik egymást öldösik és az ő kedvteléseik nyomán milliók borulnak gyászba, szenvedésbe, nyomorúságba.

És ezen a rettenetességen nem tudnak segíteni a béke-konferenciák. Hiszen láthattuk, hogy Hágában Miklós orosz czár összehívására maguknak a hatalmaknak képviselői gyűltek össze. Mit végeztek? Mire jutottak? Semmire. Ime, maga a háigai kongresszus kezdeményezője, Miklós czár küldi népeinek százazreit a megszárszékre, hogy véreket hullassák olyan ügyért, melyhez nekik ugyszólván semmi közük.

Meg kell előbb változni a világ rendjének! Meg kell előbb változnia az egész emberiség egyetemes sorsának! Oda kell fejlödniök a népeknek és nemzeteknek, hogy képesek legyenek emancipálni magukat a hatalmak szeszélyeinek uralma alól, hogy ne csak az törtéjék, a mit a császárok és királyok akarnak, hanem csak az, a mi a népek és nemzetek közérzésének és közfelfogásának forrásából fakad. Arra kell munkálkodniök az idealista politikusoknak, hogy az emberiség eljusson ahhoz a nagy érettséghez, mely szükséges a nagy és általános emancipációhoz.

Ádigg bizony hiába konferenciáznak az interparlamentaris idealisták és hiába fordulnak a hatalmakhoz, mert ezeket nem az emberiség szent ügyének fonséges gondolatja, nem a békeszeretet isteni maluszija vezet, hanem az ő saját érdekek.

Hanem azért minden nemesen gondolközó ember elismeréssel fordul azok felé az ideálisták felé, a kik az eszmék fegyvereivel harcolnak az irtó háborúk gyálasatos kultusza ellen. Közvetlen céljokat el nem érik, mert az orosz-japán háborút bizony nem fogják megrövidíteni, borzalmaít sem fogják enyhíteni; de tanakkal mégis csak közelebb viszik az emberiséget az elmék és szivek nagy érettségéhez, mely mellett majd egykor mégis csak megszületik a világbeke.

Az írói ellikája.

A fogalom, amelyet eddig ehhez a szöhoz kötöttek: „idegen”, idök során a viláigsajtó erkölcsi hatalmának befolyása alatt megváltozott. Így, vagy ilyenformán fejtette ezt ki Körber osztrák kormányelnök a bécsi nemzetközi sajtókongresszus megnyitásakor. Rámutatott arra, hogy ma már politikai határok vannak. A társadalmi nemzetiségi határok jóformán megszűntek, habár a nemzeti elvek erősebbek, mint valaha. Az általános emberi, a mindent átalakító, örökös működö szellem az embert közelebb hozta az emberhez s ma már a testvériségnek egészen más jelentősége van, mint hajdan, aminthogy az ugynevezett idegent is más szemmel nézzük, mint egykor.

Mindaz a viláigsajtó befolyása alatt menő végbe, annál a morális erőnél fogva, amely az írói ellikában foglaltatik. Kétségtelen, hogy a sajtó az a bö és soha ki nem apadó forrás, amelyből a felvilágosodás fakad és terjed. De azért az osztrák miniszterelnök inkább csak a czél jelölte meg, amely felé a sajtó halad, vagy amely felé a sajtónak haladnia kell. Még ez a czél nagyon is messze van. Minél inkább pillantunk bele a társadalmak forgatagába, a sötét meggyödbbe, ahová s a kor szelleme, sem a megösmérs napugara behatolni nem tudott, annál inkább erősödik meg az a tudat a sajtó képviselőiben, hogy a czél, mely felé tudatosnak, vagy hivatásának ösztönzésénél fogva törekednie kell, még nem valósult meg. Még vannak határok — a politikai határokon kívül — amelyekkel le kell rombolni, hogy az ember az embert megérttesse és amelyeken túl nagy eszmékben találkozhasson.

Azonban nagy igazságot mondott ki, hogy jobban mint a tudomány, jobban mint a technika haladása, szolgálja a sajtó az emberiség testvériségét. A tudomány miveléséhez fogékonyaság kell. Kicsiny töredéke az emberiségnek az, amely tudományos vívmányokból tanulságot tud meríteni; amely a tudomány fátylának fényét megértteni követni tudja. Mináig körülzárt határok közt mozog a tudomány. S ha a határok távolnak is, de az egész emberiséget soha sem fogja átalakítani. A sajtó — mely mindáig a tudománytal van szoros összeköttetésben — minden embernek hozzáférhető, már természeténél fogva is. Ha a sajtót az emberiség felvilágosításának eszméje vezérli, akkor valóban világhódító küldetése van, aminet ezt az osztrák miniszterelnök szintén kifejtette. Az igaznak a jónak, a nemesnek ösmertetése azt jelenti, hogy az igazat, a jót, a nemeset meg is szeretettjük. A gonoszásznak, a vételnek, a

hazugságnak üldözése azt jelenti, hogy a hazugságot, a gonoszásgot, a vételket meg is utáltatjuk. A millió és millió betű, amely napokint kerül ki az írói tollakból és a betűszerevényekből, ezt a hivatást teljesíti. A „világhódító” jelzőt éppen ettőlánál fogva érdemli meg. Mert ez, meg ez eröndolkozó fejben megfogamzott eszméket hirdet a sajtó. Százfele indulatból, szenvedélyből, eszméből, törekvésből verödnék össze ezek a betűk, de nagy összességükben mégis három dologban találkoznak: az igazság szolgálatában, a gonoszásg üldözésében és a felvilágosodás terjesztésében.

Szó esett a kongresszus megnyitásakor a sajtó kinövéséről. Még eddig minden kongresszuson szóvá tették ezt. De a nemes küldetés, a melyet a viláigsajtó teljesít, a kinövésnek nem hátráltatják. Hatása a világ és az emberiség fejlődésére nem csökken, mert erkölcsi tartalma és összességében kifejezett nemessége sokkal nagyobb, senhogy a kinövés — a melyek nélküli szervezet egy nem lépezhető — a benne rejlö erkölcsi eröt kisebbiteni tudná. Igaz, hogy a móta a sajtó képviselői kongresszusokon tanácskoznak, azóta ezek a kinövésnek mind kisebb térre szorítóznak. Minden kongresszuson merül föl egy-egy eszme, mely ezeket a kinövéseket megnyirbálni van hivatva. Ha azért fattyuhajások mégis vannak és lesznek, az azért van, mert emberi intézmény ideális tökéletességben nincs, nem is lehet. A mi ezen a földön járunk, mindig lesznek a kik a göröngyökben bolyonganak meg.

Azonban a kongresszusok nemesek az írói ellikájukat vannak hivatva széles alapra fektetni, hanem a sajtószabadság eszméjét is megerősítik, megszilárdítják, ugy hogy annak — előbb-utóbb — gyöznie kell az egész vonalon. Uralkodók és azoknak képviselői, vezetö államférfiak, a hatalom birökösai és letéteményesei a kongresszusokon nyíltan elősmerik, hogy csak a szabad, meg nem kötött, pusztán meggyöződése által vezettet sajtó teljesítheti magas hivatását. Ha olyan államokat, a hol nincs sajtószabadság, összehasonlítunk más államokkal, akkor nem lehet más következtetést levonni, mint azt, hogy a nép haladása, felvilágosodása és jóra való törekvése arányban áll a sajtó szabadságával. Szabad sajtó: szabad nép. A kultúra, mint dohos pénzébe zárt virág, elhervad, ha a szellemek, a melyek a kultúrát fejleszténi vannak hivatva, rabságban vannak.

Éppen ezért van növekedö jelentősége a minden évben ismétlödö sajtókongresszusoknak. És azért érdemli meg a most Bécsben ülésözó viláigsajtó-kongresszus is az egész mivel viláig figyelmét.

Az Egyetértés tárczája

Uti könyvből.

— Az Egyetértés eredeti tárczája. — Irta: Lampérth Géza.

Indiánok.

1. Ahogy elindult a vonat: Minden utas kihajol intve És sok fehér kacso küld hintve A távozónak csökökat.

Csöndben csak magam ülök itt És lapozgatom az újságot, De valahogy egyre más látok, Nem az újságom betüit.

2. A szivem hevesen dobog És valakire gondolok: A ki felé kendöm inhetne S ki utánam csöket bonthetne.

Vagy kinek nem is intonék, Csak megfogná a kis kezét S ő parolám ugy viszonzóná: — A csöket nem küldné, de hozná...

3. Ha most te itt volnál velem, Ha itt ülnél mellettem S az ösmertelen táj felé Ugy indulnánk el ketten:

Vehetné utját a vonat Ejszak felé, vagy délre: Hol én kiszálnék véled, ott Tünderországba érne.

Olasz temető.

Szeretem én az olasz temetőket, Már nevük is oly vonzó „szent mezö.” Sötét ciprusok bánatos homályán Hóféhér márvány mozolyog elő.

Valóban: mintha virágos mezőben, Nem halál völgyén vezetne utad. Minden szemek egy fehér virág itt Földből növe mely ég felé mutat.

Életét jelzi az elköltözöttnek, Azt, a mi benne szép, nemes vala. S glóriás fényben ott lebeg felette Koszorújával az Ur angyala...

Ha áltatás is, de kedves, de bájos. Varázsával elringat, andalít. S fehér szárnyát lelkedben is kibontja Halk-észrevétel a remény, a hit.

S visz e bus földről a sugaras mennybe, S nem ér utol a szörnyü gondolat: Mi történik most a pondrök tanyáján Ott lenn, a sötét nyirkos föld alatt... Verona.

Az asszonyok szive.

— Az Egyetértés eredeti tárczája. —

Egy szép és mivel hölgy, a kinek ösinteségi rohamai voltak (a nők ösintesége csak idöszakos), arra a kérdéseme, hogy mit tart a nőiség legnagyobb bájának, így felelt:

— Mi nők, hasonlítunk a saisi kőpéhez. Tudom, hogy ádigg maradunk igazán vonzó, a mi rejtélyesek maradunk. Sajnádom azt a nőt, a ki férje vagy kedvese előtt annyira megnyilatkozik, hogy nem marad rajta semmi megfoghatlan. Egy szomernyi rejtély többlet

er a férfiak szemében, mint a legtökeletesebb megnyilatkozás vagy lelepezés. Mi is szeretjük a rejtélyeket a férfiakon. És nem természetes-e ez? Nem érdektelen-már előttünk a végigolvasott regény, vagy a megfeszített talány? Az igazi férfiban, a kihez szerelemmel vonzódunk, mindig találunk rejtélyes vonásokat, a melyeknek megfetteje foglalkozást ad képzeletünknek. Mi is tisztában vagyunk azzal, hogy titkoszóságunk képezi legnagyobb vonzóerönköt.

Igaza lehetett részben. De általában a férfiakat nem pusztán a rejtélyesség vonzza a nőkhöz. A szerelem első ébredése a férfi szivében, a sziv hajnala, a melynél boldogítottabb és szeibbet a természet sem tudott teremteni, vajon törödik-e a rejtélyekkel, a melyek a nőben laknak? Egy ifjú leányarez rözás színe, szemének mely és intenzív fénye, tiszta homloka, szüzes szemere, pihögö keble, ajkainak esengö nevése nem elég-e egymagában, hogy lángra lobbantson egy ifjút, a ki a szépségnek és bájnak ugy utána esik, mintha mámorító ital kábitána agyvelejét? A nyiló rozsa csodás illatával és színevel, a melyet a kifejlödött asszony jelképez, már pusztán létezésével is vágyakra ösztökéll és gyöngéd érzésekre ragadja a férfit. A mikor pedig egy nő felé a boudoir szentélyében megnyilatkozik a férfi előtt, ha sejtjük, hogy a természet e remekalkotása érez és lángol; ha megengedi, hogy egy pillantást vessünk szivébe; szoval, a mikor nőiségének rejtélyeröl a lepel lehullik, nem épen a megnyilatkozás képzetátja-e el a férfit, bübbájal veri-e meg szemét-szivét és nem az ejt-e örök rabságha is?

Semmi közünk ilyenkor a rejtélyesség teoriájához. Igaz, hogy nem is keresünk flözöf szemekkel, hogy lát mi is a tulajdonképen, a mi ugy megtudott rázni bennünket, hogy nincs is más gondolatunk, mint a nő. A kérdés csak akkor merül föl, amikor a kiábrándulás szomorú periódusa következik be. Fagyos és didegöz korszak ez, a melyet a szerelem szárnyas géniusza könyezve takarna el gyászos lepellel. Van-e

később és szivszorítóbb kérdés annál, hogy: „Miert is szerettem ezt a nőt?” Vagy: „Mit is szerethettem rajta?” Vagy: „Lehetséges-e, hogy valaha szerettem?” Sokkal rosszabb és keserübb macskajaj ez, mint, a mikor rossz bortól berugott ember, másnap följátsra ébred és nem tudja felögni, hogyan tudott annyit magába keblezni.

A milyen szomorú a kérdés, olyan nehéz rá megtalálni a feleletet. De hát a józanság bölselete ott kezdödött, a hol a szenvedély hevesége és a sziv lángolása végzödik és ogos a kérdés, hogy mi volt hát az, a mi szivünket-lelkünket fogva tartotta? És a nélkül, hogy feleletet kapnánk rá, kérdezzük, kérdezzük mindáddig, míg a lélek borult lathatárán meg nem jelenik egy új nő, aki érzéseinket egy ismét megkap bennünket s felejtve bölseletet, kérdést és töprengést, a vihar kényszere szerint és zenéje után tánczolunk és keringünk mindáddig, míg a forgószél el nem ül és kezdehetjük a kérdéseket ura.

A problémák világa a szerelem büvkörén kívül a másik nemet is foglalkoztatja. Joggal kérdezheti a férfi, a ki nem tartozik a nők kedvencei közé, hogy mi az hát, a mi a férfit vonzóvá teszi a nő előtt? Vagy formulázuk világosabban: mi az, a mi egyik férfit a nők előtt kedvesebbé és szerelemre méltóbbá teszi, mint a másikat? Mi inponál a nőnek leginkább? Külsö szépség talán, vagy élmesség, hatalom, hírnév, tekintély, szellemi nagyság, erö, vagy büszkeség? A világtörténelemben számtalan példát találunk arra, hogy oly férfiak, akik mind e felsorolt dolgokat magokba egyestették, nem tartoztak a nők kívánó kedvencei közé. Különb férfit Napoleonnál a nagy és bükezü természet nem tudott létrehozni. Ki volt nálánál hatalmasabb, erősebb, elmésőbb, bátrabb, tündökölöb és gazdagabb? A második felesége még sem szerette és állt el sem volt egész hü hozzá. Cleopatra az üdlen lett egy Caesarhoz és Semiramisnak, ha a hagyományának szabad hitet adni, huszonegy szeretője volt. Erzsébet angol királyné annak idejében

beleszeretett gróf Essexbe, de kiábrándulva, arczul ütötte őt az egész udvara előtt, hogy a kalapja leröppöl. Tudjuk, hogy rövid időre rá a nemes lord feje is a kalap után röppöl, jeleül annak, hogy mekkora szerecs az: egy királyné szerelmével dísekedhetni. Azonban ne beszéljünk fejedelmi asszonyok szerelméről. Pozitív dolgokat ugy sem mondhatók ezekről, hisz nekem csak egy plebejusnak nincs módomban fejedelmi hölgyek szerelmi sánatoságait innen alulról megfigyelnem. Másféppen szeretnek-e ök, a társadalmak e kiválasztottjai? Külön természetü törvények szerint nyílik-e meg szivük? Ezt épp oly kevéssé hiszem, mint azt, hogy az erőkben két, vagy akár Hlaszín vér foly. Ök sem eserebhetik föl (valószínűleg) halandóságuk köntösét és akármibe mernék fogadni, hogy nekik is fáj néha a foguk. Lehet, hogy a fény, amely körülveszi öket; az örök kaprázat, amely szemöket vakítja, a szerelmi indulatot nem hagyja ugy kifejlödni szivükben, mint más halandó nőben, de ez sem nagyon valószínű. Ha enni nem adnának nekik, ök is meghalának éhen, a fény daczára és így ha szeretőik nem volna szabad, ök is elcsédenének.

De tudom a történelemből, hogy hatalmas császárok és királyok sokszor hiába esengtek közönséges polgári nők szerelme után. A finom és ildomos koronás udvarozó daczára egy tökfiköt szerettek, a kinek nem volt egy betevő fatája sem. A hatalom és a fény tehát nem mindig csabita szerelme a női sziveket. Meg olyan raffinált és hü asszonyi lehet sem, mint például Maintenau, vagy Dubarry, a kinek sikerült megfogni a legnagyobb baletköt, felséges kedveseik mellett megszámálhatatlan más szeretőt is tartottak. A lelki nagyság és szellemi tehetség — bár ezt is szivesen röpködök körül bájos libellák módjára a nők — sem mindig föltétele a szerelmi vonzóadásnak. Ne is említsük Sokratet, a ki bámulata éjttel élmének fényével egy világot, de ezért kapott feleségétöl. Ösmertünk egy nagy költöt, a ki dalaival lángra gyújtotta az emberiség szivét, szembe-síve volt a természettel, beszélt az istennek,

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos árjegyzései. 1904. szeptember 12.

A) Arutőzsde.

I. Gabonafélék. — Árak képzőnként 50 kilogrammonként a) Készáru.

A minőségi súly hektoliterenként és kilogrammonként.

Table with columns: Széna, 76, 77, 78, 79, 80, 81. Rows include various types of hay and straw.

Származás, nem és minőség. Arályom kor-tól kor-ig.

Table with columns: Arályom, Hektoliterenként, Kilogrammonként. Rows include various types of grain and flour.

II. Különböző termények (készáru).

Table with columns: Széna, 76, 77, 78, 79, 80, 81. Rows include various types of feed and other products.

B) Értéktőzsde.

Table with columns: ÉRTÉKPAPIROK, Utolsó ár, Utolsó ár. Rows include various types of bonds and securities.

ÉRTÉKPAPIROK

Table with columns: ÉRTÉKPAPIROK, Utolsó ár, Utolsó ár. Rows include various types of bonds and securities.

ÉRTÉKPAPIROK

Table with columns: ÉRTÉKPAPIROK, Utolsó ár, Utolsó ár. Rows include various types of bonds and securities.

Advertisements for various services and products, including 'Ajtók és ablakok', 'Kelemen Mór', 'Földesi L.', 'Nagy jövedelemre', 'Dr. Garai Antal', 'Nőknek külön várterem'.

Advertisements for 'Tiszta felvágatlan makulatura-papíros', 'Szurányi gyögyfuczkorka', 'Szurányi szalon-czukorka', 'Nagy jövedelemre', 'Dr. Garai Antal'.

Advertisements for 'Kertész Jenő és Tsa', 'Elő Alföldi Cognacgyár Részvénytársaság', 'München', 'Mallett János Purington', 'Kelemen és Társa', 'A halász regénye', 'A parasztkirály'.

Vertical text on the far right edge of the page, including 'SZERKE BUDAPEST, IV. Y. ... ELŐFIZ ... (t) Lombk ... kor, az első ... az Alma M ... dul a mozg ... reglenek ös ... domány soha ... forrásából ... fordának tes ... gessék azt a ... amelyre nem ... sülére van e ... is, hogy egy ... lemi harcos ... kézen álljan ... melyekre a h ... Az idei t ... az összesze ... ter küszöb ... kal találkozt ... az egyetlen ... esőjele, két ... fogadta a je ... intézkedés e ... ván nem egy ... nyege, hogy a ... dőgában az ú ... tést megtij ... nem méltó ... hoz. Kijelent ... érdemes egy ... engedik a tan ... ez így áll e ... fejezésnek tu ... nem adnak, a ... nincsen sem ... ják megmutat ... nek-e szeg ... megszerzésé ... kon, a hoga ... az arra érde ... a várakozás ... Annál szig ... sabb. Az Al ... néven nevez ... ben, politikai ... vagy gyűlés ... sem az egyet ... Az Egye ... A „Jardin d ... lemes részle ... gondozott fá ... rókát. A nevé ... pírás szülői ... az utcák embe ... gása után a for ... nek. Az ifjúságnak ... mény, mert sz ... vagholhat a gy ... ton. A legnagyobb ... ezelra az ál ... pártokot I. Itt- ... gant is, jámbor ... lámakat. Hanem ... enél is tovább ... le-függetlenebb ... ember. Mindene ... a bizottság az ... is, amint nem ... peris gyerek. A ... dem társadalom ... az elcséplé ... hát olyat keres ... Egy amerikai ... út világszerte ... hoz. Árvólmai m ... francia bizotts ... n vállalkozóval ... eskimót. Az 18. é ... négt környéke ... nant megjelent ... színű plakátok.